

den, men jeg kan ikke indse, hvorledes Regjeringen vil kunne modstige det. — Saa bemærkede rigtig nok et andet Medlem fra den anden Side, at, naar vi vilde gjøre det, saa vilde det blive Konflikt, hvilket ogsaa den ærede Kultusminister sagde igaar, — og det synes jeg overordentlig godt om — at det vilde blive Konflikt, naar vi saaledes vilde give vor Mistillid til Regjeringen Luft. Sa, det er meget fornøieligt, at vi faae Konflikt, thi vi gjøre det jo ikke af anden Grund end for at faae Konflikt. Det have vi nu opnaaet, og det siger ogsaa det ærede Medlem for Viborg (Klein), at det bliver Konflikt, men jeg forstaaer ikke, hvorfor den ærede Kultusminister sagde det i en saa alvorlig Tone, og jeg forstaaer heller ikke, hvorfor det ærede Medlem for Viborg sagde, at det var Noget, vi skulde tage os iagt for, thi jeg tror, det er klart og at Enhver vil indrømme, at Konflikt er Noget, der aldrig kan vare længere, end dette Thing vil have det, den maa ophøre i det Dieblit, dette Thing ikke mere vil Konflikt. Dette kan ske paa to Maader, enten derigjennem, at Bælgerne give dette Thing en saadan Karakter, at der bliver et Flertal for Regjeringen, og saa er Konflitten forbi, eller at Bælgerne ikke give Thinget en saadan Karakter, men vedblive at sende et Flertal for Oppositionen ind, og denne da beslutter sig til at gjøre, ikke en partiel, men en total Negtelse af Finantsloven. I det Dieblit, dette Thing totalt negter Finantsloven, saa er det pænlynt, at Konflitten er forbi, thi saa er den ene Part, nemlig Regjeringen, som skulde føre Striden mod os i Konflitten, derved umulig. Jeg henvender dette særlig til det ærede Medlem for Viborg, fordi jeg veed, at det ærede Medlem har udtalt sig paa en Maade, jeg særlig har lagt Mærke til og særlig anerkjender, nemlig i Viborg, hvor det ærede Medlem har sagt, at han ansaa alle Forsøg paa at reggere, efter at Pengene vare negtede fra Oppositionens Side, for Noget, der laa udenfor Grundloven. Jeg veed nok, at det ikke er godt her i Salen at fremhæve Ytringer, der ere faldne paa Valgtribunen, men jeg tror, jeg maa være undskyldt i dette Tilfælde, fordi den Ytring, som dengang kom fra det ærede Medlem paa Valgtribunen, har faaet en vis authentisk Karakter derigjennem, at det ærede Medlem har paataget sig den ganske vist paaføjnelsesværdige Ueilighed at berigtige Referatet af sin Tale i Høireblade, og man vel altsaa deraf tør slutte, at hvad det ærede Medlem ikke har berigtiget, staaer ved Magt, men deriblandt hører netop den Ytring, at provisoriske Finantslove og alle saadanne mindre fomme-ige Ting laa udenfor Grundloven. — Jeg fremhæver ikke dette for at sige det ærede Medlem noget Ubehageligt eller polemiserer imod ham, det er ikke Grunden, men jeg fremhæver det lige overfor det ærede Medlem, fordi jeg gjerne vil give ham Leilighed til her i Thinget at sætte et Stempel

paa denne Beretning om hans Valg i Viborg. Jeg tror, at den Stilling, det ærede Medlem tidligere har indtaget til Thinget, paa et vist givet Tidspunkt vil berettige Thinget til at faae en klar og bestemt Udtalelse af det ærede Medlems Stilling lige overfor saadanne omtvistede Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, at det er i det ærede Medlems egen Interesse. Jeg siger det altsaa, for at det ærede Medlem her kan faae en Leilighed, som jeg ikke tvivler om, han vil benytte, til at erklære sig bestemt for saadanne provisoriske Foranstaaingers Grundlovsfridighed. Det er Grunden, hvorfor jeg har fremhævet dette, det er slet ikke i nogen polemisk Hensigt mod det ærede Medlem. — Dernæst har jeg fremhævet det, fordi det forekommer mig at være klart, at under saadanne Omstændigheder er Konflitten ikke noget overordentlig farligt. Naar der Ingen er, der holder paa Ministeriet, naar Alle dog efterhaanden ere bleuene enige om, at den Dag, vi her slaa Kaas for Kassen, er den lukket, saa forekommer Konflitten mig at være en meget ustyldig Ting. Det kan kun være dem, der tro at kunne finde en Støtte i det danske Folk for Konfliktpunkterne, der i saa Henseende kunne være i Tvivl, men jeg for mit Bedkommende naar ingen Tvivl i saa Henseende.

I det jeg paany skal tillade mig lige overfor den høitærede Udenrigsminister at gjentage mit Ønske om, at den høitærede Minister vilde nærmere give os Oplysning og maaske love at meddele os det skriftlige Afstykker, med Hensyn til den Sag, jeg før nævnte, skal jeg kun til Slutning tillade mig at gjentage Ønsket om, at vi, naar vi skulle have Konflikt, maa faae en saadan, der gjør ren Luft med det Samme.

Winther: Jeg vil kun sige, at foruden de Grunde, der ere anførte for ikke nu for Diebliffet at tage nogen særlig Bestemmelse om Forholdets Ordning i Rom, er der ogsaa den, der tidligere her er bleven bragt paa Bane af et andet Medlem, nemlig Rigsdagsmanden for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), og det er, at der er noget Forunderligt i, at vi aldeles ikke staa i noget diplomatisk Forhold til en Stat, der dog i mange Henseender har Interesse for vort Land, nemlig Schweiz. Det forekommer mig, at naar nu denne Post i Rom er bleven ledig, saa kunde der være Anledning til at tage under Overveelse, om det ikke kunde være rigtig, at den Gesandt, vi have i Rom, tillige blev sat i Forbindelse med den schweiziske Forbundsregjering. Vi have jo tidligere haft Gesandter, som have været akkrediterede ved to Hoffer, uavnlige i Belgien og Holland, og altsaa maatte det ogsaa kunne ske her. Nu er jo Diebliffet imidlertid ikke heldigt til at tage nogen Bestemmelse i saa Henseende, — jeg mener paa Grund af de hævende indre Forhold, — men det forekommer mig, at dette Thing ikke burde give sin Samstemning til at faae en ende-